

Wrocław, 26.08.2016r.

WPO-KP.310.9.2016.KD

Interpretacja indywidualna przepisów prawa podatkowego

Na podstawie art.14b, art.14c i art.14j §1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja Podatkowa (Dz.U. z 2015r.,poz.613 z późn. zm.) w związku z art.12 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej(Dz.U. z 2015r. poz.783),

po rozpatrzeniu wniosku z dnia 8 czerwca 2016r.(wpływ do organu 15 czerwca 2016r.) Pana w sprawie udzielenia indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej z tytułu złożenia pełnomocnictwa w postępowaniu egzekucyjnym do komornika

organ podatkowy

uznaje stanowisko Wnioskodawcy w przedstawionym stanie faktycznym za prawidłowe w obowiązującym stanie prawnym.

UZASADNIENIE

W dniu 15 czerwca 2016r. do organu podatkowego wpłynął wniosek Pana o udzielenie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie opłaty skarbowej z tytułu złożenia pełnomocnictwa w postępowaniu egzekucyjnym do komornika.

Wnioskodawca jest osobą fizyczną- adwokatem, który zamierza podjąć się reprezentowania podmiotów gospodarczych w sprawach związanych z windykacją przysługujących im wierzytelności.

Procedura dochodzenia wierzytelności na rzecz Klienta będzie się odbywała poprzez platformę Elektronicznego Postępowania Upominawczego (zwaną EPU). Wnioskodawca jako pełnomocnik procesowy zamierza wytaczać powództwa w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w których będzie powoływał się na udzielone mu pełnomocnictwo procesowe ogólne, jednakże nie będzie składał pełnomocnictwa do akt postępowania.

W związku z nieskładaniem dokumentu pełnomocnictwa Wnioskodawca nie będzie uiszczał opłaty skarbowej. Po otrzymaniu wydanego przez sąd nakazu zapłaty (opatrzonego klauzulą wykonalności na rzecz Klienta), Wnioskodawca złoży do komornika poprzez EPU wniosek o wszczęcie egzekucji a następnie już w formie „fizycznego” dokumentu, udzielone mu pełnomocnictwo. Będzie to pierwszy moment, w którym Wnioskodawca złoży przed jakimś organem dokument pełnomocnictwa.

W związku z powyższym Wnioskodawca zadał pytanie „Czy będzie on zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa?”

Zdaniem Wnioskodawcy w opisanym stanie faktycznym nie powstanie obowiązek zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa, gdyż czynność ta nie mieści się w zamkniętym katalogu czynności zawartym w art.1 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz.U. z 2015r. poz,783).

W art. 1 ust.1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej ustawodawca stanowi, iż opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii- w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym. Wprawdzie w ustawie o opłacie skarbowej brak jest definicji pojęcia „postępowanie sądowe” lecz orzecznictwo sądowe (wyrok WSA w Gliwicach z dnia 16 września 2008r.-sygn.I SA/GI 192/08) wskazuje, iż złożenie pełnomocnictwa przed komornikiem mieści się w pojęciu dokonania tej czynności w „postępowaniu sądowym”.

Zdaniem Wnioskodawcy nie jest to jednak wystarczająca przesłanka do powstania obowiązku zapłaty opłaty skarbowej. Obowiązek ten powstaje tylko wtedy, gdy złożony w postępowaniu sądowym dokument stwierdzający udzielenie pełnomocnictwa, zostanie złożony przed jednym z organów wymienionych w art.6 ust.1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej tj. przed:

- organem administracji publicznej,
 - sądem,
 - podmiotem wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej, innym niż organ administracji rządowej i samorządowej.
- Komornik nie należy do żadnej z powyższych kategorii organów a więc złożenie przed nim dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa nie powoduje powstania obowiązku zapłaty opłaty skarbowej.

Po dokonaniu analizy obowiązujących przepisów prawa i orzecznictwa sądowego, organ podatkowy uznaje stanowisko wnioskodawcy w zakresie zastosowania przepisów podatkowych, dotyczących obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa za prawidłowe.

W art.1 ust.1 pkt 2 oraz ust. 2 ustawy o opłacie skarbowej normodawca określa zakres spraw, kiedy złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii podlega opłacie skarbowej. A więc są to sprawy z zakresu administracji publicznej wykonywane również przez inne podmioty niż organ administracji rządowej i samorządowej a także składanie dokumentów potwierdzających udzielanie pełnomocnictwa w postępowaniu sądowym.

Ustawa o opłacie skarbowej nie zawiera definicji postępowania sądowego, niemniej orzecznictwo sądowe wskazuje, iż przedmiotowe pojęcie należy interpretować

zgodnie z zakresem określonym w art.1 ustawy z dnia 17 listopada 1964r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2014r. poz.101 z późn. zm.). Oznacza to, że postępowanie egzekucyjne prowadzone wg przepisów kpc, mieści się w zakresie pojęcia „postępowanie sądowe”, o którym mowa w art.1 ust.1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej.

Należy równocześnie zauważyć, iż ustawodawca nie zawarł uregulowania kreującego obowiązek zapłaty opłaty skarbowej z tytułu złożenia pełnomocnictwa komornikowi sądowemu.

Natomiast zgodnie z art.6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej obowiązek zapłaty opłaty skarbowej powstaje od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury oraz od jego odpisu, wypisu lub kopii czyli z chwilą złożenia dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub innym organie niż organ administracji rządowej lub samorządowej wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej. A więc istotnym jest sam fakt złożenia pełnomocnictwa w związku z określonym postępowaniem.

Należy więc odpowiedzieć na pytanie czy złożenie pełnomocnictwa komornikowi sądowemu w związku z prowadzonym postępowaniem egzekucyjnym może uchodzić za złożenie tego dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie czy w podmiocie wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej, innym niż organ administracji rządowej i samorządowej.

Legalna definicja pojęcia organu administracji publicznej została zawarta w ustawie z dnia 14 czerwca 1960r. kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2016r., poz 23 z późn. zm.). I tak w myśl art.5 §2 pkt 3 kpa organem administracji publicznej są ministrowie, centralne organy administracji rządowej, wojewodowie, działające w ich lub własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej, organy jednostek samorządu terytorialnego oraz organy i podmioty, które są powoływane z mocy prawa lub na podstawie porozumień do rozstrzygania spraw przed organami administracji publicznej w należących do właściwości tych organów sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych.

Komornik nie jest żadnym z podmiotów wymienionych w zakresie pojęciowym powyższej funkcji.

Komornik sądowy *nie jest organem administracji publicznej*, nie może być również uznany za instytucję państwową ani jednostkę budżetową Skarbu Państwa (Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2004r. III CZP 119/03), temu sprzeciwia się m.in. przewidziana w ustawie o komornikach sądowych i egzekucji (art.3a) samodzielność finansowa.

Komornik *nie jest także podmiotem wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej, innym niż organ administracji rządowej i samorządowej*. Potwierdził to Minister Finansów w interpretacji z 9 czerwca 2015r. dotyczącej opodatkowania podatkiem od towarów i usług działalności komorników. W tejże interpretacji Minister Finansów stwierdził, że „komornicy nie są związani z władzami publicznymi jako pracownicy, ponieważ nie są włączeni do administracji publicznej. Prowadzą działalność na własny rachunek i własną odpowiedzialność; mogą swobodnie, chociaż podlegają pewnym ograniczeniom prawnym, ustalać w jaki sposób będą wykonywać swoją pracę i sami otrzymują środki, z których pochodzą ich dochody.”

Także WSA w Gliwicach w wyroku z 16.09.2008r. o sygn. I SA/GI 192/08 przyznał „z oczywistych względów należy wykluczyć pogląd, iż sądowe postępowanie egzekucyjne może się mieścić w kategorii spraw z zakresu administracji publicznej”.

Tak więc również w rozumieniu ustawy o opłacie skarbowej nie można uznać komornika za podmiot wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej, inny niż organ administracji rządowej i samorządowej.

Nie można również uznać komornika za sąd w rozumieniu art.6 ust.1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej. Komornik sądowy jest funkcjonariuszem publicznym (art.1 u.k.s.e.), działającym przy sądzie rejonowym, który realizuje zadania państwa w zakresie wykonywania orzeczeń sądowych (art.758 kpc).

Komornik jest powiązany z władzą sądowniczą, natomiast nie jest jej organem ani nie może być utożsamiany z sądem. O statusie komorników wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny w orzeczeniu z dnia 20 stycznia 2004r. sygn. akt SK 26/03. „Zarówno art.758 kpc jak i art. 1 ustawy o komornikach sądowych podkreślają organizacyjne jak i funkcjonalne powiązanie komornika z władzą sądowniczą, a więc z konstytucyjnie wyodrębnioną postacią władzy publicznej. Komornicy działają przy sądach rejonowych nie wchodząc jednak w ich strukturę. Nie są też organem władzy sądowniczej(z uwagi na odmienną funkcję, nie podlegającą wymierzaniu sprawiedliwości-art.175 ust.1 Konstytucji).Komornicy są strukturą wyodrębnioną, wyposażoną we władztwo, o własnych kompetencjach”.

To stanowisko znajduje również odzwierciedlenie w doktrynie. W komentarzu do art.6 ustawy o opłacie skarbowej (Ofiarski Zbigniew. Komentarz do ustawy o opłacie skarbowej,[w:]Ustawy: o opłacie skarbowej, o podatku od czynności cywilnoprawnych. Komentarz, wyd.III) autor zwraca uwagę, że ...” w art.6 ust.1 pkt 4 u.o.s. przyjęto, że obowiązek wniesienia opłaty skarbowej powstaje z chwilą złożenia dokumentu stwierdzającego pełnomocnictwo w organie administracji publicznej lub sądzie. Taka regulacja wyłącza spod ustawy pełnomocnictwa składane w postępowaniu egzekucyjnym do komornika, ponieważ nie został on umieszczony w katalogu podmiotów wskazanych w tym przepisie”

Tak więc należy uznać, że złożenie pełnomocnictwa komornikowi sądowemu w postępowaniu egzekucyjnym nie będzie podlegało opłacie skarbowej.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

Na niniejszą interpretację wnioskodawcy przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, po uprzednim wezwaniu na piśmie organu podatkowego –w terminie 14 dni od dnia doręczenia Interpretacji – do usunięcia naruszenia prawa(art.52 §3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi -Dz.U. z 2012r.,poz. 270 z póź. zm.).

Skargę wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie 60 dni od dnia wniesienia tego wezwania, za pośrednictwem Prezydenta Wrocławia (art.53 §1 i art.54 §1 cytowanej wyżej ustawy).

Z up. Prezydenta

Irena Matysiak

Dyrektor Wydziału Podatków i Opłat

-2-